

Mondj nemet a cenzúrára!

2018 január 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Veszély és röhej.

Most, hogy Németországban megvalósult az elképzelhetetlen és életbe lépett a legfontosabb polgári alapjogot, a szólás szabadságát durván korlátozó zsarnoki törvény, érdemes pár gondolatot fölvetni a

magánbeszéd és a közbeszéd kapcsolatáról.

Kezdjük a tényekkel: Németországban január 1-től az úgynevezett közösségi oldalak, mint a Facebook, a Twitter, a Google közösségi szolgáltatásai, a YouTube, a Snapchat vagy az Instagram kötelesek egy napon belül reagálni a gyűlöletbeszéddel kapcsolatos panaszokra. Az egyértelműen megítélhető esetekben egy napon belül kell törölniük a tiltott tartalmakat, a problémás, nehezen megítélhető tartalmaknál egy hét áll rendelkezésükre, hogy döntsenek. Amennyiben ezt a kötelezettségüket a közösségi oldalak üzemeltetői nem teljesítik, akár ötvenmillió eurós büntetés is várhat rájuk. A híradások szerint a Facebook több száz új alkalmazottat vett fel azért, hogy képesek legyenek kontrollálni a szövegeket.

Két szerep egyben: a bíró és az adminisztrátor!

És ezzel el is jutottunk az első problémához: honnan származik a belátása, még inkább honnan veszi a felhatalmazást ahhoz a közösségi oldal (adminisztrátora), hogy eldöntse egy szövegről, gyűlöletkeltő-e vagy sem? Mert egy bíró még csak-csak eldöntheti, ha beperelnek. Legalább is van ehhez a döntéshez közösségi-társadalmi felhatalmazása, tartozik az ítélethozatalhoz egy perrendtartás, néhány év jogi egyetem, pár évtized bírósági rutin, ja meg alkalmasint egy ügyvéd is, aki az én jogaimat, nem utolsó sorban a véleménynyilvánításhoz való jogomat, a lelkiismereti szabadságomat meg más efféle polgári jogaimat védi. És ezzel együtt persze védi a polgári demokráciát is az olyan beteg agresszióktól, mint amivel most éppen a német demokráciát puccsolta meg a maga politikai elitje.

Tényleg! Hogy jön már ahhoz egy adminisztrátor, hogy eldöntse, mi igaz és mi hamis, mi gyűlöletkeltés és mi egyszer? tényállítás...

Mondj nemet a cenzúrára!

A minap Puzsér Róbert azon kesergett, hogy „A Facebook a huszonegyedik századi nyilvánosság zsarnoki hajlamú, szörnyeteg cenzora. Írtam egy mocskolási útmutatót, amely segít az anyámba elküldeni engem mindazoknak, akik esetleg nem elégszenek meg a párszavas minősítésekkel. Két hét elteltével a Facebook törölte a bejegyzést, és az oldal adminisztrációját végző kollégámat harminc napra eltiltotta annak kezelésétől.” Majd hozzá tette: „A Facebook tevékenységét államilag kell szabályozni, döntéshozatalát átláthatóvá és fellebbezhetővé kell tenni.”

És, ha az előbb azt mondtam, hogy jön ahhoz egy adminisztrátor, hogy elbírálja az én szövegemet, akkor akár egyet is érthetnék az álbúvár megmondóemberrel, mégsem teszem. Most is téved, mint annyi hebehurgya következtetése során.

A közösségi oldalak ilyen jellegű döntéshozatalát ugyanis nem kell átláthatóvá és fellebbezhetővé tenni, hanem egyszerre el kell tiltani a szolgáltatót mindenféle cenzúrázástól.

Ez a lehetőség homlokegyenest ellenkezője annak, mint, amit a németek képviselnek. Szerencsésen szemben áll azzal a felfogással, amely a parttalan (és persze megragadhatatlan) sérelem-élményre hivatkozva, lopakodva fosztja ki a demokráciát.

Magánbeszéd – közbeszéd

Téves és veszélyes ugyanis az a felfogás, amely szerint a közösségi médiumok a szó szoros értelmében médiumok volnának, s ennek megfelelően valamiféle sajtó-szabályozás alá kellene esniük. A valóságban a közösségi valamiféle átmenetet jelentenek a magánbeszéd és a nyilvánosság között. De nem szétválaszthatatlan az a kettősség, amit képviselnek. A szolgáltató oldaláról természetesen minden közösségi médium sajtótermék, olyan eszköz, amelyeknek segítségével hirdetéseket juttathat el az olvasókhöz, s ezen keresztül bevétele keletkezik.

Az egyéni felhasználók oldaláról nézve azonban ugyanez a felület nem sajtótermék, hanem magánlevél.

Lássuk csak, mi például a Facebook küldetése! Az elmúlt tíz évben az volt a célja, hogy minél több embert összekapcsoljon, ezzel pedig minél nyitottabb helyé tegyék a világot. 2017 júniusa óta az van a zászlóra tűzve: a közösségi hálózat célja, hogy erőt adjon az embereknek ahhoz, hogy közösségeket építsenek, és ezzel közelebb hozzák egymáshoz a világot. Márpedig a közösség – különösen az egyéni döntések sorával létrehozott közösség, mint amilyen egy baráti társaság, egy klub vagy egy facebook-csoport – bizonyosan magántermészetű jelenség.

Hogy ott miről beszélgetek, az a magánügyem.

Ismerőseim, barátaim, haverjaim az olvasói minden általam közzétett képnek vagy szövegnek, megjegyzésnek és kommentárnak. Ha nem tetszik, bárki megszakíthatja a posztolóval a kapcsolatot, törölheti, letilthatja, és soha többet nem fogja látni az üzeneteit. Ilyen egyszerű?

A tartalmakat fogyasztó és elállító (megosztó) felhasználók nem újságírók, nem szerkesztők, és nem is származik jövedelmük, vagy bármilyen nevesíthető nyük a közösségi médiumok használatából.

Persze a közösségi oldalakon felbukkanó sajtótermékekre, reklámhordozókra, reklámokra stb. más szabályok vonatkozhatnak, de az rájuk is egészen biztos, hogy igaz: nem bírálhatja el egy adminisztrátor, hogy mit írnak.

A magánlevelezéseinket meg végképp nem.

Sem az e-mail-szolgáltató, sem a hagyományos posta nem döntheti el, melyik levelet továbbítja és melyiket nem. Jól is néznénk ki, ha a levelezésünkről a levelek tartalma alapján döntene a szolgáltató! Jól, azaz pont úgy, ahogyan most a jobb sorsra nem érdemes németek kinéznek. Magánüzeneteik továbbítása attól függ, tetszik-e a szöveg egy adminisztrátornak, vagy nem.

Veszély és röhej

Hogy kerek legyen a kép, emlékezzünk meg itt arról a most nyilvánosságra került kutatásról, amely szerint a brit fiataloknak csak a 46, a németeknek 48 százaléka véli úgy, hogy minden körülmények között kell biztosítani az erőt szentes szólásszabadságot. A Varkey Foundation felmérése 18 és 21 év közötti fiatalok preferenciáit vizsgálta, s ezeknek kevesebb, mint fele gondolja úgy, hogy a nem-erőt szentes véleményünket akkor is ki lehet fejeznünk, ha az esetleg vallási, vagy etnikai kisebbségek számára offenzív lehet. Ilyen nyakatekert a megfogalmazás.

Gondolom, hogy az erőt szentes vagy nevezzük nevén: a határozott vélemény kifejezését még kevesebben tartják fontosnak.

A megdöbbenés – és persze a szólásszabadság korlátozásának kényelmes ágyat vetés – mutatókkal szemben a válaszadók 74 százaléka úgy véli, egyenlő bánásmód illeti a transzneműeket és majdnem kétharmaduk támogatja az azonos neműek házasságát.

És így válik igazán tragikussá az európai fiatalok fejében bugyborékoló káosz. Mert míg a szólásszabadság a demokrácia alapja, addig a transzneműeknek (egy demokráciában) nem lehet olyan problémája, ami túllépne a neveltségesség határain.

Röhej.

Veszélyes röhej.

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló